

A PIROS KOCKÁS
TAKARÓMON

*A piros kockás takarómon feküdtem
mikor megközelített a békesség szele
furcsa volt
és törékeny
akár egy porcelán tárgy
Óvatos puhasággal férkőzött
a közelembe
intenzív tulipánillatot árasztva magából
Meglepett
mint egy régi bölcs barát
aki már félig a feledés homályába veszett
mégsem tűnt el teljesen
mert titkon éhezted és remélted
a következő találkozást
Aztán váratlan megérkezett
és nem zsidongtál
nem ujjongtál önfeledten
Csak mosolyogtál kicsit
és arra az apró szikrára figyeltél
amit előhozott belőled
valahol azon a számtalan
színházi álarcon túl
melyeket az élet szeles porondján
cserélgetsz szüntelen
Amikor pedig elbúcsúztatok
egy forró tea és egy tartalmas
beszélgetés után
kicsit jobbnak
érezted magad
mint azelőtt
Ilyen volt ez a találkozás is
néhány pillanat volt csak
De utána már a dohányfüst is
másképp foszlott szét
a szobám belsejében*

ÖTVENÖT SZÁZALÉK

A döntések helyességének maximum 45%-át ragadom meg legtöbbször.
A többi elillan valahogy, mint a fák, mikor rájuk telepszik a köd.
Én pedig nem is törődöm azzal, hogy felkutassam a maradékot,
sőt, néha megeskik, hogy kárörvendő mosollyal integetek is nekik,
így talán kevesebb az esélye, hogy beleköltözzenek az emlékeimbe.

Mert hazudni jó.

Mégis, olykor mégis rádöbbenek, hogy vissza-visszakacsint az az 55 %.
Általában a reggeli és esti dohányzási és kávézási ceremóniákon,
beleborzongva a hűvös szél simításába, a köd oszló darabkáinak érintésébe.
És akkor szembesülök...szembesülök azzal, hogy mire legyintettem könnyel-
műen annak idején.

A súlya mintegy belebújik cigarettám belsejébe, így szívni is nehéz.
A oxigén sűrűsödni kezd, be kell csuknom a szemem, hogy levegőt tudjak venni.
Távolodik a jelen, érzem, holott épp a peremén ülök, egy látszólag szilárd
felszínen,

de tudom, ez is csak látszat, és bármikor vad hullámvásba kezdhet.

Ilyenkor mindig elgondolkodom, vajon előnyösebb-e tényleg sodródni az árral,
melyek talán egy másik dimenzióba vetnének.

De sosem vagyok elég bátor ahhoz, hogy abbahagyjam a küzdelmet, s kezem
reflexszerűen a még megmaradt perem bizonytalan részecskéi után nyúl.
Az illatok intenzívebbek, mint valaha...a kesernyés kávé, a nyugtató leven-
dula, karácsonyi fenyő,

régi emberek illatai, akik mára már csak hullámvó emlékeként tűnnek fel olykor...
Olykor. Ezekben a percekben. Nem bírtam ki, hogy ne szippantsak bele a
pulóverükbe,

vagy épp a nyakukba, a hajukba, mikor mit vont maga után a szituáció még akkor,
csak egy pillanatra, hogy arra a szemvillantásnyi időre azt higgyem, ismerem őket.
Aztán eltűntek, s ilyenkor, évek után is visszatérnek még, faggatózva, szit-
kozódva,

hogy adjak magyarázatot...

Egykor felcsengett dallamok kísértének, és lepergetik szemeim előtt
a hozzájuk kötött eseményeket. Hadd emlékezzenek...

Aztán leáll az egész, és a körülöttem lévő oszlopok és fák úgy viselkednek, mintha mi sem történt volna.
Csak a körömrre égett cigaretta őrzi a felfordulás nyomait, és a kihűlt kávé valahol a csésze alján, a leülepedett cukorszemcsék alatt...

